

отъ всички градски свещенници, въ съборната църква „Св. Кралъ“, която църква бѣше прѣпѣлнена съ хора, и площада наоколо бѣше почърнѣлъ, като на Великъ-день. Отъ домътъ му до черкова и дори до гроба излѣзохъ да го испратятъ множество граждане и гражданки — съ хиляди. Погребалнитѣ кола бѣхъ отрупани и окичени съ стотини вѣнци, а имаше и много на рѣцѣ носени. Тѣзи вѣнци бѣхъ отъ страна на учители и ученици, отъ разни дружества, отъ софийскитѣ и други граждане и отъ страна на цѣлия български народъ. — Това е честъ направена отъ любовъ и благодарностъ за заслугитѣ на дѣда Славейкова. Погребението му станъ на държавни разноски, както прилича на единъ славенъ и полезенъ чловѣкъ.

Слънцето силно печеше и врѣме за обѣдъ вече минаваше, но нищо не прѣчеше на множеството да отиде до самия гробъ на мъртвеца. На гроба му се казахъ много жалостни речи и всички плачехъ, че се раздѣлятъ съ този милъ и скѣпъ чловѣкъ! Но въ душата си всѣки се утѣшаваше, че него често ще си спомнюватъ, когато прочитатъ многобройнитѣ му добри работи по книгитѣ.

Всички най-послѣ съ сълзи на очитѣ, казахъ: Богъ да те прости, дѣдо Петко! Вѣчна ти память! Дано твоя свещенъ духъ вѣчно да ни крѣпи и опѣтва на добро!

Хвърлихъ по една шепа прѣстъ въ гроба възъ послѣднитѣ му земни останки и се раздѣлихъ нажалени отъ сърдце.